

ДЖЕНИФЪР

МАТЮ

МОМИЧЕТАТА
ОТВРЪЩАТ
НА УДАРА!

БУНТАРКАТА

10^{YEARS}enthusiast

ДЖЕНИФЪР

МАТЮ

БУНТАРКАТА

10^{YEARS}enthusiast
София, 2020

Moxie
Jennifer Mathieu
Copyright © 2017 by Jennifer Mathieu

© Мария Чайлд, превод, 2020
© Биляна Славкова, дизайн на корицата, 2020
© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2020
Enthusiast
Запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД
ISBN 978-619-164-317-2

Посвещава се на всички тийнейджърки,
които водят борба в защита на добрата кауза.
И на учителя ми по съвременни дебати от последния клас
в гимназията, който ме нареже *feminazi**
пред всичките ми съученици.
Обидихте ме, господине, но също така разпалихте
интереса ми към феминизма,
така че най-добре се снее този, който се снее последен.
Отмъщението винаги е най-готино, когато е сервирано
студено, смотаняк такъв.

* *Feminazi* (феминаци) е термин, съчетаващ думите „феминизъм“ и „нацизъм“. Хората, които го употребяват, вярват, че между двете идеологии съществуват очевидни прилики – бел. прев.

ПЪРВА ГЛАВА

Учителят ми по английски, господин Дейвис, прокарва длан по късо подстриганата си коса. По челото му избиват капчици пот и той издува зачервените си бузи. Прилича на пияно бодливо свинче.

Определението „пияно“ може и да е вярно, въпреки че е вторник предобед.

– Нека обсъдим символизма в дванадесети стих – казва той и аз грабвам химикалката, за да запиша дословно думите му относно истинското значение на златната светлина зад сините пердета. Господин Дейвис твърди, че иска да обсъдим символизма, но това не е вярно. Когато дойде време за теста в края на раздела, той ще очаква от нас да повторим дума по дума онова, което ни е казал в час.

Примигвам и се мъча да остана будна. Половината ми съученици са забили погледи надолу и ровичкат в телефоните си с едва забележими усмивки. Усещам как мозъкът ми бавно се втечнява.

– Вивиан, какво мислиш по въпроса? – обръща се към мен господин Дейвис. Ама, разбира се.

– Ами – измънкавам и забивам очи в ксерокопираното стихотворение върху чина ми. – Тъъ... – страните ми поруменяват. Защо господин Дейвис вечно трябва да пита мен? Защо един път не се обърне към

тези, които се хият на слабините си? Аз поне се преструвам, че внимавам.

Никой от нас не продумва в продължение на цяла вечност. Размърдвам се неловко на мястото си, а господин Дейвис ме гледа втренчено. Неуверено прехапвам долната си устна, а той продължава да се вторачва в мен. Ровичкам из мозъка си за отговор – какъвто и да е, но наистина не мога да мисля, когато всички погледи са върху мен. Най-накрая господин Дейвис се предава.

– Луси? – обръща се към новото момиче, Луси Ернандес, което вдига ръка в мига, в който въпросът се откъсва от устните му. Той я гледа безизразно и чака.

– Ами – започва Луси, нетърпелива да се изяви, дори се поизправя в стола си, – ако се върнем към думите на лирическия герой в осма строфа, се питам дали светлината не означава, а, ъм, как да се изразя... нещо като *трансформация* в разбирането на лирическия герой за...

Прекъсва я изкуствено кашляне от дъното на стаята, последвано от:

– Направи ми сандвич*.

Следва смесица от групово цвилене и смях, наподобяваща бурни аплодисменти.

Няма нужда да се обръщам, за да установя, че Мичъл Уилсън отново се държи като задник, подкрепян от отвратителните си приятели ръгбистчетата.

Луси рязко си поема въздух.

– Чакай малко, какво каза току-що? – извърща се назад, а тъмните ѝ очи са разширени от удивление.

* „Направи ми сандвич“ (на англ.: *Make me a sandwich*) е популярна фраза, често използвана в интернет пространството от мъже, целящи да дискредитират и ядосат жените, които са против сексистката теория, че мястото на жената е единствено в кухнята – бел. ред.

Мичъл просто ѝ се подсмивва ехидно от мястото си, сините му очи надничат изпод рижата му коса. Всъщност можеше и да е сладък, ако никога не си отваряше устата, не се мотаеше наоколо, не дишаше и така нататък.

– Казах – започва развеселено Мичъл, – да ми направиш... един... сандвич – приятелчетата ръгбистчета угоднически се хият, сякаш присъстват на най-свежата и оригинална комедия, която някога са гледали, въпреки че всички повтарят този лаф от миналата пролет.

Луси се обръща напред и върти очи с досада. По шията ѝ избиват червеникави петна.

– Никак не е смешно – успява да изрече тихо. Придърпва дългата си черна коса върху раменете си, сякаш се опитва да се скрие. Застанал в предната част на стаята, господин Дейвис поклаща глава намръщено.

– Ако не можем да проведем една разумна дискусия в тази класна стая, ще се наложи да прекъсна урока веднага – заплашва ни той. – Искам всички да извадите граматиките си и да се заемете с упражненията на страници двадесет и пет и двадесет и шест. Трябва да са готови до утре – кълна се, че избира тези страници напосоки. Кой знае дали изобщо сме минали въпросния материал.

Когато съучениците ми надават колективен вой, аз ровя из раницата си, за да намеря учебника, Луси събира остатъците от куража си и заговаря тихо:

– Не е честно, господин Дейвис. Ние водехме разумна дискусия. Но те – тя кимва с глава назад, тъй като не желае да поглежда отново към Мичъл – бяха тези, които я провалиха. Не разбирам защо наказвате всички.

Потръпвам. Луси е нова в гимназия „Ийст Рокпорт“. Няма представа какво ще последва.

– Луси, аз обявих ли току-що пред целия клас, че трябва да се заемете с упражненията по граматика на двадесет и пета и двадесет и шеста страница? – процежда през зъби господин Дейвис, по-ентусиазиран от възможността да смъмри Луси, отколкото от анализа на златната светлина зад сините пердета.

– Да, но...

– Никакво „но“! – прекъсва я господин Дейвис. – Млък. Лично ти можеш да добавиш и страница двадесет и седем към домашното си.

Мичъл и приятелите му си припадат от смях, а Луси седи като зашеметена и гледа господин Дейвис с разширени от изумление очи. Все едно никога през живота си не е чувала учител да ѝ говори така.

Една-две секунди по-късно сцената омръзва на Мичъл и приятелчетата му и всички се кротват. Отваряме учебниците и се залавяме с упражненията. Главата ми е наведена към фразата *подгинени изречения*, но погледът ми е извърнат към Луси. Сгърчвам се, като гледам как е впила очи в затворения си учебник, сякаш някой я е ударил с него през лицето, и все още опитва да овладее дишането си. Очевидно е, че полага усилия да не заплаче.

Когато звънецът най-сетне бие, грабвам нещата си и изхвърчам навън възможно най-бързо. Луси продължава да седи с наведена глава и бавно прибира пособията в раницата си.

Виждам Клаудия да приближава към мен по коридора.

– Хей – поздравявам я и мятам раницата си на рамо.

– Здравсти – отвръща ми тя с усмивката, с която съм

я запомнила още от детската градина, когато общата ни любов към стикерите и шоколадовия сладолед ни превърна в най-добри приятелки. – Как е?

Оглеждам се, за да се уверя, че Мичъл или някои от приятелите му не са наблизко.

– Току-що ни дадоха цял куп домашно по граматика. Мичъл се заяде с новото момиче Луси и вместо да се разправи с него, господин Дейвис просто стовари на целия клас допълнителни упражнения за домашно.

– Нека позная – казва Клаудия, докато поемаме заедно по коридора, – „направи ми сандвич“?

– Божичко, как успя? – възкликвам с престолено учудване.

– Случайно попадение – отвърща, извъртайки очи. Тя е по-дребна от мен, върхът на главата ѝ едва стига до рамото ми и трябва да се навеждам, за да я чуя. Висока съм метър и седемдесет и осем, в единадесети клас съм и се страхувам, че май продължавам да раста, но Клаудия си е все същото миньонче от шести клас насам.

– Такава простотия – измърморвам, когато спираме пред шкафчето ми. – Дори не е оригинален хумор. Направи ми сандвич! Искам да кажа, пич, можеш поне да измислиш нещо, което да не се върти из целия интернет още от основното училище насам.

– Така е – съгласява се Клаудия, докато чака да изровя храната си от бездънните недра на разхвърляното си шкафче. – Но споко. Сигурна съм, че един ден и той ще порасне.

Хвърлям ѝ поглед, изгълнен със съмнение, и тя се подсмивва. Едно време, когато Мичъл беше просто дете в основното училище и баща му беше само един досаден учител по история на Тексас за седми клас, който обичаше да ни губи времето в час с клипове от

YouTube на най-известните травми, получени по време на ръग्би мачове, в това число такива със стърчащи навън счупени кости... Та по онова време Мичъл беше безобиден като ухапване от комар. Пак дразнеше, но човек лесно можеше да забрави за съществуването му, ако го игнорираше.

Пет години по-късно господин Уилсън успя да изкатери византийските чиновци на йерархичната стълбица в „Ийст Рокпорт“ и да стане директор на гимназията, а Мичъл качи петнадесет килограма и градът откри, че момчето има талант да хвърля топката в перфектна спирала. И сега е напълно приемливо Мичъл Уилсън и приятелите му да прекъсват момичетата в час със заповедта да им направят сандвич.

Щом стигаме до столовата, двете с Клаудия си проправяме път сред масите, за да седнем при момичетата, с които обядваме всеки ден – Кейтлин Прайс, Сара Гомес и Мег Макроун. Също като нас те са добри и нормални момичета и петте се познаваме цял живот. Те не са живели другаде освен в Ийст Рокпорт, град с население от шест хиляди души. Момичета, които се опитват да не бият на очи, влюбват се тайно и никога не предприемат нищо по въпроса, седят кротко в час, изкарват прилични оценки и се надяват, че няма да бъдат вдигнати да обясняват символизма в дванадесети ред от някое стихотворение.

Както казах, свестни момичета.

Седим, говорим си за часовете и си разменяме случайни клюки. Докато отхапвам от ябълката си, забелязвам, че Луси Ернандес е на една маса с няколко други вълци единаци като нея, които редовно обединяват сили в опит да изглеждат по-малко самотни. Около тях са масите на спортистите, на популярните,

на тревоманите и всички други видове маси в „Ийст Рокпорт“. Масата на Луси е най-депресиращата. Новото момиче не разговаря с никого, само забива пластмасова вилица в отчайващата на вид паста, сложена в очукана пластмасова кутия.

Хрумва ми, че мога да я поканя да седне при нас, но после се сещам, че Мичъл и тъпите му приятелчета са се настанили в самия център на столовата, хилят се и дебнат за най-малкия шанс да бомбардират някоя от нас с още сексистки простотии. А Луси Ернандес сигурно ще е основната мишена, като се има предвид случилото се в час.

Така че се отказвам.

Може би в крайна сметка не съм чак толкова мила и добра.

Дженифър Матю
БУНТАРКАТА

Превод *Мария Чайлд*
Отговорен редактор *Мария Чунгева*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корицата *Биляна Славкова*
Коректор *Цвета Нинкова*
Предпечат *Лиляна Карагъзова*

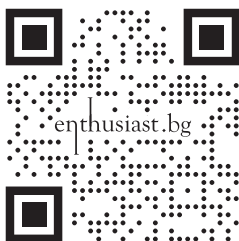
Американска. Първо издание
Формат 60 × 90/16
Петатни коли 22,5
ISBN 978-619-164-317-2

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

Печат РОПРИНТ

На Вивиан Картър ѝ е писнало
...от сексисткия дрескод в училище;
...от отвратителните и обидни подмятания на съучениците ѝ;
...от учителите, които позволяват всичко това да се случва!
Но най-много ѝ е писнало да следва правила и да се
примирява с традиции, които унижават момичетата и не им
позволяват да изразяват свободно себе си.

Майката на Вивиан е била **ПЪНК МАЦКА** в гимназията, една
от последователките на движението Riot Grrrl. Миналото ѝ
вдъхновява дъщеря ѝ да създаде „Бунтарката“ –
феминистки зин, който разпространява анонимно сред
съучениците си. И докато тя просто изпуска парата,
съученичките ѝ откликват и започват да популяризират
посланията ѝ. Преди да се е усетила, Вивиан е поставила
началото на истинска **МОМИЧЕШКА РЕВОЛЮЦИЯ...**

„Вивиан Картър е силна, умна и толкова вдъхновяваща. Тя е
моят нов герой, а „Бунтарката“ е новата ми любима книга.
Горда съм да бъда момиче бунтарка!“

ДЖЕНИФЪР НИВЪН

(автор на бестселърите „Всички наши места“ и
„Вселената на раменете ми“)

„Бунтарката“ е сладка, забавна и дръзка.
Прочетете я и се присъединете към битката!“

Ейми Полър

www.entusiast.bg

9 786191 643172

Цена: 18 лв.